

fælde, hvor en Invalid nægter at underkaste sig en Behandling, der skønnes nødvendig. Da vi behandlede Invalidforsikringsloven herhjemme, var det Spørgsmaal meget fremme; det blev behandlet grundigt, hvad man skulde gøre i saadanne Tilfælde, og man blev fra alle Partiers Side til sidst enig om en ganske anden Formulering end denne, som forefindes i Invalidforsikringslovens §§ 20 og 23. Der er der udtrykkelig taget Stilling til Spørgsmaalet om, hvorvidt en Invalid er forpligtet til at underkaste sig Operation, og der er endvidere taget Hensyn til, om han har Familie eller ikke, naar Spørgsmaalet rejser sig, om han skal lade sig indlægge paa Hospital. Paa saadanne Punkter er der ingen Mening i, fordi Talen her er om Militærinvalider, at gennemføre andre Regler end dem, der gælder alle andre Invalider her i Landet, og jeg haaber derfor, vi skal kunne naa til en anden Affattelse af den her foreslaaede Bestemmelse.

Med Hensyn til Forsørgelse af de efterladte maa jeg ogsaa beklage, at man har gjort en hel Del Tilbageskridt. Efter den hidtil gældende Regel kunde der udbetales Hjælp baade til Børn udenfor Ægteskab, til fraskilte og til flere andre. Dette hører nu op, for saa vidt angaar de nye Andragere, der maatte komme. Atter her vil jeg sige, at det afgørende for, om der skal ydes Invalidforsørgelse til efterladte eller ikke, skulde være, om den afdøde fuldt eller delvis havde forsørgt vedkommende, som nu fremsendte Andragende om Hjælp. Jeg skal her henvise til en tilsvarende Bestemmelse i Ulykkesforsikringsloven, der gør Erstatnings Ydelse til andre end Enker og Børn afhængig af, at vedkommende havde Forpligtelse derfor eller faktisk helt eller delvis havde forsørgt den paagældende Ansøger. Akkurat en lignende Bestemmelse burde være indført her; f. Eks. hvor en Fader helt eller delvis har forsørgt sit uægte Barn, er der ikke Spor af Grund til, at man skal gaa det Skridt tilbage, som her er foreslaet.

Jeg skal med disse Bemærkninger om selve Lovforslaget slutte med en enkelt Bemærkning med Hensyn til § 41 om Tjenestemænd. Jeg mener ogsaa, at Udvalget nærmere maa undersøge, hvorvidt det Arbejde, som Invalidenævnet faar at gøre, er saa stort, at der er Grund til at ansætte en Overlæge og eventuelt en Kontorchef til at besøge det. Det er nævnt, at der vist er Tale om 600 Efterundersøgelser om Aaret. Jeg tror ikke, dette vil kræve en saadan Overlægestilling oprettet, og givet er det jo, at Arbejdet vil tage stærkt af Aar for Aar. Nu er det ganske vist taget Hensyn

til dette, men jeg synes i det hele, vi skulde være forsigtige paa dette Punkt; det er svært nok at undgaa at afskedige forhaandenværende Embedsmænd, men at oprette nye Embedsstillinger, som kort efter skal ophæves, det synes jeg, vi skulde være noget forsigtige med.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne spørge den højtærede Minister, om Invalideraadet stadig har saa saare lidt at bestille, som det fremgaar af Invalidenævnets Betænkning. Jeg tror, der er afgjort et halvandet Hundrede Sager i Aaret 1921—22, og det kostede efter Statsregnskabet 10 000 Kr. Jeg synes, 80 Kr. er en lidt dyr Betaling for hver af de Afgørelser, der træffes af Invalideraadet her i København. Jeg vilde tro, at der, da vi nu er inde i Sparetider, kunde være Grund til at tænke paa, om der ikke ogsaa paa dette Omraade kunde spares noget.

I Haab om, at vi i Udvalget kan blive enige om en fornuftig Formulering af Forslaget, og idet vi er ganske enige i, at vi skal og ogsaa traktatmæssig set er forpligtet til at hjælpe de sønderjydske Invalider saa vidt muligt, skal jeg anbefale Lovforslaget til en velvillig Behandling.

Holger Andersen: Det foreliggende Lovforslag tilsigter at afløse den midlertidige Lov af 1. December 1920 vedrørende Understøttelse af militære Invalider og saadannes efterladte i de sønderjydske Landsdele og erstatte denne midlertidige Lov med en varig Forsørgelseslov. Det var det første sønderjydske Lovforslag, der var til Behandling her i dette høje Ting, efter at Repræsentanter for den sønderjydske Befolkning havde taget Sæde her paa Rigsdagen, og jeg tror at være i Overensstemmelse med alle Repræsentanterne for de sønderjydske Landsdele, naar jeg benytter denne Lejlighed til at udtale en varm Anerkendelse af og en Tak til hele det danske Folk for den Forstaaelse, som fra første Færd blev vist overfor disse af Krigen allerhaardest ramte Personer i de sønderjydske Landsdele.

Hvad Lovforslaget angaar, vil der, som det ogsaa fremgaar af de Udtalelser, Venstres ærede Ordfører (Christen Ernst Christensen) fremsatte, blive Lejlighed til at overveje alle dets enkelte Bestemmelser nærmere i et Udvalg, og jeg nærer det samme Haab som det, det ærede Medlem Hr. Trier gav Udtryk for, at det maa blive en meget grundig Overvejelse, dette Forslag bliver gjort til Genstand for i Udvalget. Det maa betragtes som umuligt, at Lovforslaget skulde kunne træde i Kraft allerede